467

ÎN ATENȚIA CITITORILOR

Editura SFVA se confruntă încă cu probleme de difuzare a presei. Pentru a avea garanția procurării următoarelor numere ABONAȚI-VĂ!

Prețul unui abonament pe:
10 nr. = 75 lei (50 lei + 25 lei expediția);
20 nr. = 140 lei (90 lei + 50 lei expediția);
30 nr. = 195 lei (120 lei + 75 lei expediția).

Abonîndu-vă pentru 30 de numere beneficiați de 6 numere gratis!

Cei interesați ne vor trimite contravaloarea uneia din cele trei variante de abonare prin mandat poştal pe adresa: Dumitru Daniel Cristian, Craiova, str. Gheorghe Barițiu nr. 3, 1100, Dolj. Vă rugăm să scrieți citeț numele dumneavoastră, adresa corectă precum și data nașterii.

Toți abonații vor beneficia de surprize!

Abonați-vă chiar mîine!

Vă rugăm să ne scrieți impresiile dumneavoastră pe adresa: SFVA, Craiova, căsuța poștală 648, 1100, Dolj.

francis carsac

PARAZIȚII LEULUI

Redactori : VIOREL PÎRLIGRAS, DANIEL CRISTIAN DUMITRU, DODO NIȚĂ
Prezentare grafică : VIOREL PÎRLIGRAS
desen coperta III : VALENTIN IORDACHE

REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE :

Eldorado, planeta pe care Stella Henderson, ziaristă la Intermondial, sosește în vederea realizării unui reportaj despre populația indigenă se dovedește a fi o lume sălbatică. Teraï Laprade, omul care ascunde în genele sale caracteristicile a patru rase, acceptă să-i fie călăuză pînă în ținutul Ihambé, dincolo de apele rîului Iruandika. Din Port Metal, un oraș tot atît de primitor ca Eldorado, în fapt o colonie de exploatare minieră a marii companii pămîntene B.I.M., condusă chiar de tatăl Stellei Henderson, și pînă la wigwamul lui Laéle, soția lui Laprade, surprizele se țin lanț. Sînt atacați de animalele ce sălășuiesc în nesfîrșitele păduri ale planetei. Un grup de umburuși vopsiți în culorile războiului le taie calea, somîndu-i să se întoarcă. În lupta cu ei, Gropas, un tînăr prospector al B.I.M.-ului ce îi însoțește în expediție, își găsește un sfîrșit tragic. Umburușii, vînători neîntrecuți, care însă abia au depășit stadiul epocii fierului, folosesc arme pămîntene a căror serie și marcă a fost ștearsă. Cine și în ce scop le furniza arme? Paradoxal, Igricheff, geologul, omul de încredere a lui Laprade este asasinat imediat ce primește un mesaj din partea acestuia. Lui Teraï i se întinde o cursă? Ce rol joacă, de fapt, Stella Henderson?

Ed. SFVA — (467)/3 — iunie 1990

Paraziții leului

de **Francis Carsac**

Capitolul VI

SĂRBĂTOAREA CELOR TREI SELENE

— Nu știu dacă o să-ți placă spectacolul, Stella. El conține cîteva părți simbolice în care simbolismul este mai curînd realist. Sărbătoarea celor trei aștri selenari este de asemenea și cea a fecundității.

— Nu sînt chiar o oaie neagră !

— De ce ai ales meseria asta ?

— Care ?

— De ziarist ?

— M-am certat cu familia și trebuie să-mi cîștig existența.

— Ai fi putut găsi o meserie mai onorabilă.

— Ce găsești rău în a informa publicul ?

— Asta numești tu a informa ?

— Oh ! recunosc că mii dintre confrații mei iau lucrurile așa cum le convine. În ceea ce mă privește, eu voi spune adevărul, în sfîrșit adevărul așa cum îl văd eu. Nimeni n-ar face mai bine.

El rîse amuzat.

— Voi citi articolele tale cu interes.

— Nu mă crezi ?

— Ba da, ba da ! Și ce vei spune despre Eldorado ?

— Că este o planetă frumoasă, stăpînită încă de primitivi, dar care, într-o zi, va fi civilizată.

— Cu orașe puturoase, distribuitori de coca-cola și șampanie artificială, clădiri de trei sute de etaje și afișe publicitare abstracte ? Cu un proletariat prost plătit, abrutizat de televiziune, cu five o' clock-uri, cu partide politice și ieșiri la iarbă verde ? Cu o asigurarea socială care te însoțește din leagăn și pînă la mormînt ? Asta da, cu condiția să fabrice și-n momentul de față ei înșiși copiii pe Pămînt !

— Recunosc că civilizația are și părți proaste, dar ea formează un tot. Și tu faci parte din ea, cu voie, sau fără voie.

— Atît de puțin.

— Dumneata ai cărțile, generatorul atomic, radioul, medicamentele, toate sînt personale ! Toate acestea sînt produsul civilizației terestre.

— Ei ! Pe naiba ! Nu mă lua drept un primitivist ! Sînt fericit să trăiesc printre Ihambéi, am șansa să cunosc viața de sălbăticie, fără să resimt din asta inconvenientele majore, dar nu sînt nebun ! Este o posibilitate a cîtorva privilegiați. Dar de aici și pînă la a considera civilizația terriană ca pe un model demn de urmat pentru toate lumile spațiului, mai e mult !

— Atunci ce dorești pentru Eldorado ?

— Să fie lăsat în pace! Să nu se mai reînnoiască vechile erori, care ne-au costat atît de mult pe Pămînt, pe Tellus, pe New Earth, pe cîteva zeci de planete, unde civilizația maselor a făcut ravagii, a exploatat, jefuit pentru ca Pămîntenii să poată continua să-și umbrească viața cu jucării inutile.

— Altfel spus, să fie lăsați acești indigeni să zacă în ignoranță!

— Nu suferă ei din cauza asta! Dar într-adevăr, o atare situație nu e de dorit. Biroul de Xenologie duce o muncă asiduă, cînd este lăsat să o facă, cînd mari interese ca cele ale B.I.M.-ului nu se pun de-a curmezișul! Da, putem, trebuie să ajutăm planetele primitive, cu condiția să le respectăm, să nu introducem decît cu mare prudență invențiile moravurile, obiceiurile, și evitînd pe cît posibil introducerea viciilor. Aproape de Port-Métal locuiesc două triburi. Înaintea venirii Pămîntenilor, trăiau mai mult sau mai puțin bine ,dar cu demnitate. Acum oamenii sînt gata de orice pentru băutură, femeile se prostituează pentru bibelouri importate, și încet, încet, crapă din cauza alcoolismului și plictisului, viața lor devenind fără scop. La fel era să se întîmple și strămoșilor mei polinezieni, cînd Europenii își puseseră în cap să-i „civilizeze". Între whisky, destrăbălare și Biblie, puțin a lipsit să... ! Ai văzut fotografii din Tahiti înainte de renaștere? Toate acele barăci cu acoperișuri de tablă ondulată, aceste dansuri degenerate, lubrice, pentru turiști? Toată îngrozitoarea producție de jucărioare în sidef sau nucă de cocos! Pfu!

— Deci, universul ar trebui rezervat oamenilor din Biroul de Xenologie?

— Nu, numai planetele locuite de ființe inteligente. Din nefericire, celelalte sînt adesea mai puțin ospitaliere și costul extracției de minereuri sau de produse vegetale crește! În plus, planetele locuite dau o mînă de lucru convenabilă. Aici, din fericire pentru Ihambéi și ceilalți, B.I.M.-ul nu are decît o legislație restrînsă. Dar ai fost vreodată pe planeta Tikhana? Léo, încetează cu scărpinatul și vino aici!

Își trecu mîinile prin blana galbenă să caute purecii.

— Poftim, iată o paralelă: exploratorii, oamenii de știință, medicii, anumiți misionari sînt partea nobilă a umanității. Din nefericire curînd după aceea sosesc negustorii, militarii care să-i protejeze și exploatatorii pe care îi tîrăsc în urma lor, după cum Léo își tîrăște paraziții săi. Paraziții Leului, iată ce sînt cei de la B.I.M. și ceilalți!

— Crezi că traficul interstelar ar rezista mult fără marile trusturi publice sau particulare?

— Oh, Terra ar fi atunci obligată să păstreze o flotă! Dacă pînă în prezent nu am întîlnit inteligențe ostile în univers, asta nu înseamnă că nu vom întîlni niciodată!

— Dar rezervele minerale ale planetei noastre se epuizează și... Téraï izbucni în rîs.

— Și spui așa ceva unui geolog! Da, da, știu, Osborn! Planeta de jaf! Acest bătrîn clasic avea dreptate dintr-un anumit punct de vedere. E drept că multe resurse au fost risipite. La fel de drept e că după inventarea transportorului de materie subspațial, exploatarea altor lumi a încetat să mai fie un non-sens

economic, pentru a deveni o antepriză rentabilă. În sfîrșit, e mai puțin costisitor să cauți crom pe Eldorado decît să sapi mine adînci exploatate de roboți. În asta constă secretul afacerilor: cînd o exploatare devine scumpă la tine acasă, mergi la vecin. Dar există un inconvenient. Ori îl asimilezi pe vecin ori îl exterminii, sau pur și simplu cînd ajunge la rîndul său în era mecanică, nu-i mai rămîn decît zăcămintele la mare adîncime, pe care tehnologia sa primitivă nu le poate utiliza. Cu atît mai rău pentru el, să se descurce! În Polinezia nu există decît un singur zăcămînt mineral cu o oarecare valoare, fosfații din Makatéa. Odată epuizați, Europenii s-au retras cu grație, sub pretextul presiunii Națiunilor-Unite și au lăsat pe Polinezieni la voia întîmplării. Fără intervenția salutară a bunicii mele Nohoraï Oopa...

— Reprezentanta federației Polineziene era bunica ta?

— Da. Ea a reușit să-i trezească pe insulari. Am primit atunci ajutorul tehnic al guvernelor vechilor puteri coloniale, dar ajutor de la marile trusturi, nici vorbă! Nu mai reprezentam interes pentru ei.

— De ce spui noi?

— Mi-am petrecut tinerețea în insule și le consider patria mea. Ne-am descurcat: ferme marine, balene, energie solară. Și asta numai pentru că ne-am putut sprijini pe o tehnologie avansată.

— Și te temi că în cazul de față nu e la fel?

— Ai văzut Tikhana? Acolo prețioasele voastre companii și-au făcut jocul cum au vrut. Ce a rămas din artiștii de la Khomara, orașul celor o mie de coloane? Ce a rămas din Insulele Albastre care au fost descrise ca un paradis de primii exploratori? Ce a rămas din Tikhanieni, din civilizația lor milenară, dar nu industrială?

— Există Tikhanieni în parlamentul confederal!

— Tikhanieni? Sînt copii palide ale Pămîntenilor? Ei nici măcar nu mai vorbesc limba lor, ci o engleză interplanetară. Doar cîțiva filologi mai pot studia *Roubanika* sau *Mohantariva*.

— Da, și populația care era în jur de 150 de milioane, pe vremea independenței lor, iar acum este mai mult de trei miliarde!

— He, o să vină timpul s-o încasăm pentru asta! Și-au pierdut orice ideal de viață în afară de ura ce ne-o poartă! Nu, eu știu ce spun. Toate discursurile politicarzilor nu vor schimba nimic, în favoarea noastră. Și îi înțeleg și-i aprob! Puțin ne interesează marile trusturi: s-au extras din Tikhana milioane de tone de metale prețioase sau utile.

— Și totuși munciți pentru B.I.M.

— Domnișoară, eu muncesc pentru mine. După cum v-am spus, B.I.M.-ul nu va putea niciodată să profite de filoanele pe care eu le semnalez contra cost, fiindcă nu vor avea niciodată carta liberă, iar carta lor restrînsă, care expiră în douăzeci de ani, nu va mai fi poate niciodată reînnoită!

— La urma urmei, ce mă interesează! Nu mai am legături cu B.I.M.-ul. Mai curînd spune-mi în ce constă Sărbătoarea celor trei Selene.

— Haide, o să înceapă, am să-ți explic pe drum.

Téraï se ridică ajutînd-o și pe tînără să se ridice. Se lăsase noaptea și Ihambéii, așezați în cerc în jurul pieței centrale, mormăiau un cîntec monoton.

— Mitologia prietenilor mei este luni-solară. Soarele este mascul, cele trei Selene sînt soțiile sale. De la ele vine fecunditatea care permite tribului să repare pierderile și să fie mereu viguros. Mișcarea sateliților are loc în așa fel încît, la trei ani, ei se ridică simultan deasupra Munților Strămoșilor, în Estul ținutului Ihambé, între vîrfurile Kolontu și Biré-Otima. Sînt munții sacri ai tribului...

— Credeam că muntele Hétio era sacru.

— Rossé Mozelli? Ah, cu el e altă treabă! El este tabu pentru toate popoarele acestui continent boreal și tare aș vrea să știu de ce! Dar orice s-ar întîmpla, cînd are loc această conjunctură, este Sărbătoarea celor trei Selene. Pe vremuri se sacrificau cu această ocazie trei fete. Cu mai bine de trei sute de ani în urmă păcatul căzu pe Enliéa, care era logodită cu Tlek, cel mai temut războinic ihambé, de atunci. El o răpi înaintea ceremoniei și părăsi locul însoțit de partizanii săi. Ihambéii n-au uitat însă războiul civil care a urmat. Un șaman șiret interpretă atunci tradiția orală și de atunci nu se mai sacrifică fete. Se mulțumesc să le sacrifice doar virtutea.

— În fața tuturor?

— Ah, nu! În peștera sacră, în prezența numai a marilor inițiați.

— Sper că de data asta nu risc nimic.

El rîse.

— Nu, nu ai de ce să te temi!

Se așezară pe locurile ce le fuseseră rezervate, între șef și Laélé. Toată asistența era acum tăcută, capetele plecate, un singur tînăr cocoțat în vîrful unui stîlp cu tre picioare foarte înalt, spunea din cînd în cînd cîteva cuvinte, cu o voce joasă.

— Paznicul celor trei Selene, șopti Téraï. El va anunța apariția aștrilor între vîrfurile munților.

Stella ridică capul și privi spre Est. Noaptea era senină, stelele străluceau și o cale lactee foarte pronunțată tăia cerul pieziș. Răsăritul era încă în obscuritate, dar o scînteiere slabă începea să mijească între munți.

— Cîteva minute, încă, spuse Téraï. Cînd Selenele vor fi sus, va trebui să te părăsesc. Fac parte din clan. Rămîi cu Laélé, ea îți va explica și te va apăra la nevoie.

— Ah! participi, bineînțeles — replică ea cu ironie.

— Nu la ce te gîndești tu, spuse el sec. Nu sînt un mare inițiat. Nu încă.

Timpul se scurse. La Răsărit, întunericul se scurgea treptat, trecătoarea dintre munți se decupă pe cer, mai luminoasă.

— *Anthia! Tsana! Noba!* strigă deodată tînărul cocoțat pe stîlp.

Un punct de un galben intens se arăta deasupra spinării muntelui. Maiestuoasă, Anthia se înălța.

Cu un urlet lung, Ihambéii se ridicară în picioare. Téraï îi imită.

— Ridică-te, pentru Dumnezeu! Vrei să fim masacrați?

Şuierătoare, una, două, zece, o sută de rachete multicolore urcară spre zenit. Stella le privi cu gura căscată.

— Le-ai dat rachete ?

— Nu, e o invenţie a Kenoaţilor. Pudra e preparată din spori de *Roquetta Spragnei*, un amestec comun aici, din sulf şi silitră. Corpul proiectilului este extras din tija de bambus. Din vremuri îndepărtate, indigenii cunosc proprietatea unor metale de a colora flăcările. Pe curînd !

El întîlni grupul războinicilor, aruncînd în urmă cămaşa şi şortul, rămînînd acoperit de o simplă bucată de piele. Un Ihambé îi întinse o lance şi el îşi luă locul, în spatele marelui Eenko.

Bum ! Bum ! Tam-tam-ul se auzi la început rar, apoi din ce în ce mai repede şi, pe măsură ce ritmul se accelera, oamenii prinseră viaţă, începură dansul în jurul unui foc înalt cu flăcări albastre. Cele trei Selene erau acum sus, într-un enorm ciorchine pe cer. Războinicii urlau, învîrtind lăncile, sudoarea strălucea pe trupurile musculoase, umbrele dansau şi ele pe sol şi pe corturi. Toboşarul bătea acum un ritm febril şi Stella se simţi fără voia ei prinsă în acest vîrtej, scandînd dansul pe loc.

— Whoosh !

O imensă limbă de foc ţîşni din centrul cercului, scăldînd locul într-o lumină sîngerie. Pămîntul se deschise şi dinăuntru urcă o platformă de lemn pe care trei tinere goale stăteau într-o atitudine mîndră, orgolioasă.

— Aparatul meu !

Repede ea scoase din corsaj o agrafă mare care deghiza unul dintre aparate şi acţionă dispozitivul multiplicator de fotoni.

— Lui *Rossé Moutou* nu-i place, spuse o voce de lîngă ea. Ea se întoarse surprinsă. Laélé arăta cu degetul agrafa.

— Dar nu fac nimic rău !

— Asta maşină de imagini. *Rosse Moutou* are la fel într-un nasture.

— Şi dacă nu-i place, de-asta nu mai pot ! răspunse ea furioasă.

— Tu iubeşti pe el ?

— Eu ? Nu, bineînţeles ! Prieteni numai !

— Tu iubeşti pe el fără să ştii, poate. Tu bine clădită — îi dăruieşti băieţi puternici. Eu nu pot, adăugă ea cu un aer de tristeţe.

— Asta era ! Ţi-a vorbit despre asta ?

— Nu. Dar eu văd privirea lui la tine. El, eu, nu copii. El ia altă femeie, bineînţeles. Dacă nu e adevărat, de ce ai refuzat Eenko ?

— Pentru că el nu este din rasa mea ! La noi, mai ales, nu te poţi mărita cu un necunoscut !

— Tu şi *Rosse Moutou* copii. Scrie în amîndouă Selenele. Dacă Antafarouto nu se opune.

— Antafarouto ?

— Zeu al morţii !

Ea scuipă de cinci ori în partea dreaptă.

Tam-tam-ul bătea demenţial, linia războinicilor se ondula, frenetic, lăncile fuseseră aruncate grămadă unele peste altele, la picioarele celor trei tinere. Un vînt uşor se stîrnise, suflînd flăcările albastre şi roşii ale focului, iar licărirea luminii se răs-

VIGREL

frîngea toată în vîrtejul dansului. Apoi, dintr-o dată, cu un strigăt scurt, oamenii se imobilizară și se aliniară cu fețele spre foc.

— Acum noi dansăm, spuse Laélé.

— Eu nu ! Eu sînt o străină !

Toate fetele tinere se așezau în fața războinicilor în linie paralelă cu aceștia. Laélé o prinse pe Stella de braț, cu o strîngere ușoară, dar fermă.

— Tu, femeie. Tu vrei fecunditate. Tu dansezi.

— Nu !

— Tu vino !

Strînsoarea crescu asupra brațului său. Ea încercă să se desfacă, în zadar vru să se elibereze cu cealaltă mînă, se opri : Laélé o amenință cu un cuțit.

— Tu vino !

Se lăsă dusă. Laélé împinse trei femei și dintr-o smucitură o plasă pe Stella în fața lui Téraï. Pentru moment el n-o văzu, vorbea încet cu vecinul său. Sudoarea îi strălucea pe corp și sub lumina flăcărilor, părea un zeu de bronz ieșit din cine știe ce mitologie uitată. Toboșarul reîncepu să bată ritmul încet. El se întoarse, de data aceasta o văzu și buzele i se răsfrînseră într-un zîmbet ironic. Acum dansul era foarte lent. Bărbații făcură trei pași în față, cu brațele ridicate, cerînd, iar fetele se retraseră mimînd refuzul. Toboșarul acceleră ritmul, războinicii înaintară din nou, prinseră fetele de încheietura mîinilor și Stella simți atunci mîinile uriașe ale lui Téraï cuprinzîndu-le pe ale ei. El nu mai zîmbea, o privea cu un aer dureros.

— Zbate-te, îi șopti.

Ea se supuse, stîngaci, neputînd să-și ia privirea de la chipul bărbatului ce o domina cu statura sa. „E frumos asemenea unui faun" gîndi ea. În lumina slabă, obrazul lui Téraï își pierduse duritatea, ochii oblici, pomeții proeminenți, nasul arcuit, bărbia puternică, desenau o mască stranie și seducătoare.

Tam-tam-ul bătea *crescendo*. Deodată ea se simți ridicată și culcată la pămînt.

— Nu-ți fie teamă, nu e decît un simulacru, îi șopti el la ureche.

— Chiar și un simulacru, e prea mult !

— Dar nu-ți fac nimic ! Cu asta se termină ritualul. De ce ai intrat în joc ?

— Femeia ta m-a forțat, sub amenințarea cuțitului ! I-a intrat în cap că ea nu-ți poate dărui copii și că e de datoria mea s-o fac.

El tresări mirat, apoi spuse :

— N-ar fi o idee rea !

— Să nu contezi pe mine !

— Cine știe ?

Și deodată o lumină i se aprinse în ochi și o sărută cu sălbăticie. Ea încercă să scape din strînsoare, dar se simți copleșită.

Tam-tam-ul încetă. Téraï sări în picioare și o ajută pe Stella să se ridice. În jurul lor, celelalte cupluri făceau la fel. El îi scutură praful de pe spate. Tinerele fete dispăruseră împreună cu alți războinici. Flăcările pîlpîitoare proiectau umbre care dansau.

— Ceremonia s-a sfîrşit. Acum urmează banchetul la care trebuie să asişti fiindcă ai participat la dans.

— Eu... Ai, ai abuzat de forţă, brută!

— Mi s-a părut că nu ţi-a displăcut prea tare! Haide, vino, fără fasoane. Ihambéii ar interpreta asta ca o prevestire rea. Dar cînd îţi voi face semn, să părăseşti masa. După ce amicii mei vor fi băut alcoolul de béké, eu nu mai răspund de virtutea ta!

Capitolul VII

VALURILE LUI IRUANDIKA

Téraï lăsă lopata să se odihnească, îşi împinse pe spate pălăria de pai, apucă plosca şi bău pe nerăsuflate apa stinsă cu alcool de béké. Soarele ardea peste Iruandika şi malul rîpos părea că tremură în aerul saturat de căldură.

— *O the Erie was a-rising*
And the gin was getting low
And I scarcely think we'll get a drink
Till we get to Buffalo-o
Till we get to Buffalo!

Cîntă Stella cu o nuanţă de batjocură în glas. El îi aruncă o privire mînioasă.

— *We were loaded down with barley,*
We were chock-up full of rye,
The captain he looked me down
With his goldurn wicked eye.

continuă ea. El izbucni în rîs.

— Ce cîntec e ăsta?

— Erie Canal. Un cîntec din secolul XIX, din ţara mea. Vrei să ţi-l cînt în întregime?

— Bucuros. Dar nu-ţi cunoşteam talentul de folclorist!

— Cunosc foarte multe! Cînd eram mai tînără, făceam parte dintr-un grup de studenţi specializaţi în folclor.

— Ai făcut studii? Ce fel?

— De fizică, dacă poţi să mă crezi! Dar tatăl meu nu m-a lăsat să continui. Îmi spunea că aceste studii mă fac să frecventez medii sociale sub nivelul mediului meu. Dintre cei de sub cincizeci de milioane de dolari!

— Ei bine, chiar acum frecventezi unul. Eu nu fac mai mult de treizeci!

Ea îl privi stupefiată.

— Am prieteni pe Pămînt, bine aranjaţi, care m-au ajutat să-mi fructific averea.

— Şi cu o astfel de avere, continui să-ţi rişti viaţa pe această planetă pierdută?

— Ce legătură are una cu alta? Cînd am sosit pe Eldorado, nu mai aveam o leţcaie. Am găsit zăcămîntul principal pe care-l exploatează acum Port-Métal înainte ca B.I.M.-ul să aibă carta

restrînsă, și eu le-am vîndut acest zăcămînt. Ei mi-au oferit să aleg, de îndată ce au obținut monopolul: să vînd sau să rămîn independent, dar să nu-mi pot desface producția proprie. Eu la rîndul meu i-am lăsat să aleagă: să plătească scump, sau să se lupte cu indigenii. Și nu m-am supărat din cauza acestei afaceri. Eu nu sînt făcut pentru a dirija o antrepriză, fiindcă sînt prea mult un lup solitar. Și nici nu-mi place să comand semenilor mei.

— Și ce te preocupă atunci?

— Să găsesc noul. Și, mai mult, îmi place să caut. Am în laboratorul meu material pentru vreo sută de publicații despre geologia planetei Eldorado, pe care într-o zi o să-l public, atunci cînd B.I.M.-ul nu va mai deține monopolul.

— Aș fi zis că pe o planetă așa de bogată, ei n-ar fi avut nevoie să-ți respecte condițiile.

Téraï ridică din umeri.

— Eldorado este bogată, plesnește de bogăție. Dar trebuie reperate zonele cele mai rentabile. I-am scutit de patru ani de prospectări și mai ales le-am asigurat pacea. Cunoști termenii cartei restrînse: nu mai mult de 40 000 oameni și acordul indigenilor. Dar astea ne îndepărtează de subiectul nostru. Unde ai făcut studiile de fizică?

— La universitatea din Chicago, din 2228—2230.

— Eu mi-am făcut studiile la Paris, din 2218 pînă în 2220, apoi la Toronto din 2220 pînă în 2223. Dar am fost deseori în Chicago să-l văd pe bătrînul Mac Kenzie. Spune-mi, mai erau veverițe în campus? La ultimul meu sejur cîțiva imbecili își propuseseră să le extermine sub pretext că erau expuse rabiei.

— Erau mai multe ca oricînd!

— Foarte bine! M-ar fi enervat să știu că le-au masacrat.

El începu din nou să vîslească, în ritmul unui cîntec polinezian. Stella privi în urmă. La o sută de metri urma a doua pirogă, ducînd pe Laélé și fratele său, apoi a treia, cu patru Ihambéi.

Téraï protestase cînd șeful ceruse ca el să fie escortat de cîțiva războinici. Relațiile între triburile din cîmpia de la Nord de Iruandika și imperiul Kenoat erau bune, cu atît mai mult cu cît erau mai la distanță, separate de lanțul munților Hétio, și nu vedea necesitatea unei escorte. Dar Ohémi fusese inflexibil:

— Au avut loc schimbări la Kenoati. Bătrînul împărat a fost asasinat.

Apoi urmase o lungă conversație în limba indigenă, pe care Téraï nu se obosise s-o traducă, dar Stella observase imediat tulburarea lui vis-à-vis de această conversație. Ea îl privea cum vîslește. Mușchii jucau sub pielea fină, brună, pe care luceau picături de sudoare.

— O forță înfiorătoare, gîndi ea.

Își aminti de Gorilla Joe, garda personală a tatălui său. Și el de asemenea era gigant, dar cu corpul noduros și creier primitiv, și se lăuda a fi cel mai puternic om din lume.

— Mă întreb ce ar spune dacă l-ar vedea pe Laprade. Probabil ar încerca să-l ucidă pentru a dovedi că nimic nu-i rezistă... Dar aș paria pe Téraï. Trebuie să existe un om ca el la 100 de ani, o inteligență excepțională și un corp de fiară. Ce păcat că se află de cealaltă parte...

Pînă atunci totul mersese perfect. Însoţitorul său nu bănuia nimic. Ea turnase deja cîteva sute de microfilme, care montate cu ingeniozitate aveau să prezinte indigenii din Eldorado într-o lumină defavorabilă şi să aducă Parlamentului mondial votul care ar fi dat B.I.M.-ul carta extinsă. Ea îşi imagină furia lui Téraï şi se cutremură.

Ce păcat ! Ar fi putut iubi un om ca Téraï, dacă el ar fi fost mai realist, dacă nu s-ar fi lăsat antrenat de visările acestor imbecili de xenologi. Să dai fiecărei rase o şansă, pentru ca într-o zi ele să se întoarcă împotriva omului ! Stella era descendenta unei genealogii de rasă pură albă, cea mai albă dintre toate, rasa nordică. Tatăl său nu acceptase încă umilirea votului din 2010, în Parlamentul mondial, care dăduse dreptul de liberă imigrare raselor colorate în Europa şi America. Ea îşi aminti ziua aceea îndepărtată din copilărie, cînd tatăl său o condusese să viziteze imensele clădiri ale B.I.M.-ului pe coasta Pacificului. Se urcaseră sus de tot în turnul central şi cu un gest larg îi arătase sutele şi sutele de acoperişuri ale atelierelor, înaltele centrale termice, reţeaua complexă de căi ferate care aduceau minereul terestru sau rafinăria centrului de recepţie care-şi înălţa edificiul alb pe o lungime de douăzeci de kilometri şi unde sosea, prin transmiţătorul subspaţial, bogăţia minerală a o sută de planete.

— Puterea B.I.M.-ului şi de asemenea puterea Pămîntului ! Amîndouă ne aparţin, fiindcă noi le-am construit. Nici o altă rasă în cosmos nu ar fi fost capabilă s-o facă. Să nu uiţi niciodată, Stella : Dumnezeu a lăsat Universul oamenilor !

Ea ezitase totuşi, deşi nu avea decît douăzeci de ani. Unul dintre colegii de la Universitate era un tînăr fizician, încîntător, minte strălucită şi mereu în preajma ei. Ea decisese atunci să studieze fizica.

— Hm, avem destui ingineri pentru asta, îi spusese tatăl. Dar poate că ar fi bine să existe unul în familie care să poată înţelege şi limba lor. Fratele tău nu este, la urma urmei, decît un om de afaceri.

Apoi Paul murise, stupid, într-un accident de maşină. Şi fizica şi-a pierdut dintr-o dată tot farmecul. Mama sa a murit şi ea ; atunci Henderson a chemat-i din nou lîngă ea. Ea a condus casa, a organizat recepţii, serbări, baluri. Se apropiase de tatăl său, începuse să se intereseze de o sumă de afaceri pe care le învîrtea directorul general al B.I.M.-ului, prinsese gust pentru intrigi. Într-o zi, trecuseră şase luni deja, o chemase în biroul său personal, sus, într-un zgîrie-nori la New York.

— Sînt necăjit, Stella. Pierdem bani ! Topitoriile noastre nu lucrează decît la 70% din posibilităţile lor reale. Eu speram să obţin carta lărgită pentru Eldorado, dar ghinionul ne urmăreşte : senatorul Dupint a murit la vînătoare în Africa, senatorul Willis a fost învins şi bătrînul meu prieten Schmidt al II-lea secretar al Preşedintelui, e în concediu de boală de mult timp ! Biroul de Xenologie ţese intrigi împotriva noastră şi tare mă tem că n-o să ni se prelungească nici măcar carta restrînsă. Phillips, prin spate, mă acuză de incapacitate. Iată deci situaţia. Se pare că indigenii de pe Eldorado sînt absolut oameni. Bună treabă ! Dacă e adevărat, atunci civilizarea noastră le va conveni de minune ! Aş avea

nevoie de cineva sigur care să meargă acolo și să-mi facă un raport detaliat asupra situației. Există pe această blestemată planetă un individ, pe nume Laprade, care ne pune piedici și de care nu reușim să scăpăm.

— Laprade? Eu credeam că lucrează pentru noi. De pildă, cea mai bogată dintre minele noastre din Eldorado se cheamă astfel.

— Da, la început ne-a fost de folos. Dar, acum, uneltește cu indigenii împotriva noastră.

— Cine e acest Laprade?

— Un soi de brută uriașă, s-ar spune, dar nu cred. Ne contrează prea subtil ca să fie o brută. E metis, din oriental, cred. Stai, avem un dosar despre el.

Spuse cîteva cuvinte în interfon și un aprod îi aduse dosarul. Nu conținea decît o singură foaie.

— Laprade Téraï. Născut în 17 ianuarie 2199, la Bergerac, Franța, 1 m 99, păr negru, ochi negri, campion olimpic la decatlon... fără interes. Ah! Doctor în Științe geologice, Universitatea din Toronto. Fiul lui Paul Laprade, ucis în timpul răscoalelor fundamentaliste din 2223 și al lui Tetua Song. Da, asta este. Tetua Song — era fiica lui Tung Fei și al lui Nohoraï Oopa, președinta Confederației Polineziei. Și cum Paul Laprade era fiul unui Francez, Henri Laprade, profesor la Sorbona și al lui Mary Wapani, din familia Wapano, de la minele de crom din Arctica, are patru rase în el! Europeană, Tahitiană, Chineză și Cree.

— Și vrei să merg acolo și să-l seduc?

— Nu, bineînțeles! Avem specialiști pentru asta. Dar mi-ar place un raport pe viu despre el și indigeni. Cîteva filme cu zonele lor sălbatice. Cu așa ceva poți înmuia conștiințele în Parlamentul mondial. Ar fi suficient să faci să vorbească zece indivizi.

— Herbert n-ar putea merge? Nu știu dacă aș fi capabilă...

— Herbert este indispensabil aici. Tu ești sportivă, ai făcut Himalaya de plăcere, și o să fie cineva care să te păzească.

— Oh, nu mi-e frică. Fie, accept. Dar nu pot ajunge acolo, ca delegată a B.I.M.-ului.

— Da, da. Și, după părerea ta, ce să fac?

— Trebuie să ne certăm, să fim ostili și să încerc să găsesc un loc ca ziarist la Intermondial. Redactorul șef îmi făcea curte, cînd eram la Universitate.

— E așa tînăr?

— Nu, ținea conferințele despre ziaristică, pe care le audiam și eu.

— Bine, de acord să faci cum crezi că e mai bine, dar să nu riști inutil, Stella.

O clipă, omul de afaceri dispăru în fața tatălui.

— Nu am prea mult timp să-ți ofer, fata mea, dar...

Bietul tata, gîndi ea. Ce-ar zice acum să vă vadă plutind cu barca pe un rîu din altă lume, singură cu indigenii și cu dușmanul său! Dușmanul său, care pentru mine e aproape un prieten.

Un prieten? Putea fi oare sigură? Uneori se întreba dacă nu cumva îl deranja. Adesea îi vorbea grosolan, aproape brutal. De trei ori o sărutase cu forța și apoi se comportase ca și cum pentru el persoana ei nu prezenta nici un interes. Și în ciuda faptului

că nu excludea vreo aventură cu el, s-ar fi simțit îngrozitor de frustrată. Alteori, dimpotrivă, era foarte galant, îi intuia dorințele. Făcuse tot ce-i stătuse în putință pentru a-i facilita contactele sale cu indigenii, și dacă nu reușise în totalitate, nu era cîtuși de puțin vina lui. Ea se simțea în același timp atrasă și respinsă de acest popor primitiv. Cîteodată, ascultîndu-le cîntecele, urmărindu-le gesturile cotidiene, reușea aproape să uite că nu erau Pămînteni. Apoi un cuvînt, o inflexiune a vocii, un obicei, revela brusc prăpastia care îi părea că se deschide între ei și ea și pielea i se zbîrlea, cum se zbîrlește cîinele în fața lupului care îi seamănă.

Pentru a reuși să fie obiectivă, luptase împotriva acestei repulsii. Téraï o atribuia educației sale neconștientizate, dar profund rasistă, în mediul căruia ea trăise. Dar lui i se păreau cauzele mult mai profunde. În acest moment vîntul îi aducea mirosul lui Laélé și al fratelui său, din piroga vecină, ceea ce nu era dezagreabil, ci doar străin.

Pentru că era cinstită, ea se întrebă de asemenea, dacă nu cumva își căuta scuze. Privind lucrurile la rece, era pe cale să comită un îngrozitor abuz de încredere profitînd de încrederea lui Téraï pentru a-și aduna arme contra lui și amicilor lui. Era deci necesar ca acești prieteni să rămînă demni de dispreț, să reprezinte un pericol sau un obstacol pentru ceea ce avea de apărat, dacă voia să-și păstreze propria stimă. Dar pe măsură ce timpul trecea, această poziție devenea din ce în cea mai dificilă de menținut. Ea încerca să-și liniștească conștiința, spunîndu-și că în fond Ihambéii și celelalte triburi se vor adapta la civilizația umană și că ea va veghea pentru ca dominația B.I.M.-ului să nu fie prea crudă.

— Ei, Stella ! Visezi la ceea ce vei scrie în ziarul tău mincinos ?

Ea tresări și roși, simțindu-se aproape descoperită. Sub aparența brutală, Téraï poseda un spirit pătrunzător, care nu o dată o pusese în încurcătură.

— Nu știu de ce am acceptat să-ți fiu ghid, mai spuse el. Poate fiindcă am simțit că erai gata de orice ca să-ți culegi documentele, chiar și singură ! Și ar fi fost păcat să vezi pe cineva atît de drăguț pierind sub săgețile Umburusilor ,sau să servească de cuib pentru niambas ! Dar o să mă căiesc, bineînțeles !

— Atunci de ce ai făcut-o ?

— Există pe această planetă un veritabil mic demon înaripat, *bilrini, Microraptor ferox,* cinci centimetri lungime. Acesta distruge cuiburile celorlalte pseudo-păsări, florile și ucide cu ciocul său otrăvit animale mult mai mari ca el. Ei bine, cînd găsesc vreunul prins într-o plantă carnivoră, îl eliberez. Sînt prea frumoși ca să moară atît de îngrozitor.

— Și te temi de limba mea otrăvită ?

— Ei ! Dacă ai intenții rele împotriva acestei lumi, îi poți face mult rău. Chiar dacă ai intenții bune, odată ce articolul ar fi scris din nou pentru a place publicului, paguba ar fi încă și mai mare !

— Toți cititorii sînt deci niște imbecili în ochii tăi ?

— Nu. Pur și simplu sînt intoxicați. Ar trebui, pentru început, ca ziarele să spună adevărul de care își bat joc, ca apoi cititorii să fie capabili să reflecteze. Poate asta ar fi posibil numai dacă ar sări în aer stațiile de radio și televiziune și s-ar închide toate agențiile de publicitate, dacă s-ar înceta să se pună semn de egalitate între civilizație și mașinile inutile...

— Și revenirea la stadiul în care sînt prietenii tăi, fără îndoială ?

— Nu, bineînțeles ! Dar la ce bun să discuți cu un Pămîntean ? În trei zile vom ajunge la Kintan, port fluvial al imperiului Kenoat și capitala sa în același timp, pe Iruandika de jos. Ai să vezi acolo, cel puțin așa sper, o altă formă de civilizație care se află în stadiul tehnic al vechii Asirii, dar cu un cu totul alt fundament moral.

— De ce spui : sper ?

— Știri noi...

El reîncepu să vîslească, Stella contempla monotonia malurilor joase, cu arbori și mărăcinișuri care împiedicau vederea savanei și a animalelor. Din cînd în cînd, o spinare neagră ieșea la suprafața apei și, după caz, Téraï continua să vîslească liniștit sau își pregătea arma pentru orice eventualitate. Dar nimic nu atacă piroga.

— Pot să iau cealaltă vîslă ? Am fost destul plimbată ca o prințesă !

— Dacă vrei...

Timpul se scurgea mai repede, dar curînd brațul Stellei obosi și fu obligată să renunțe. Cerul plumburiu domina întinderea și se contopea la orizont cu apele rîului. Piroga care-i purta pe Laélé și pe fratele său plutea la cîțiva metri în stînga și Stella privea fără să vadă micile ondulări de evantai lăsate de barcă.

Téraï cînta ceva trist, cu jumătate de voce, și oboseala care îl ajungea îi dădea cîntecului un aer de frumusețe stranie. Stella își aminti de cîntecele pămîntene ale tăietorilor de lemne și deschizătorilor de drumuri, care povesteau despre melancolia vieții, de povești de dragoste scurte, de prietenii abia începute și imediat sfîrșite, despre fatalitatea despărțirii în zori, aproape de cenușa focului stins.

— Ce cînți ?

El tresări ca dintr-un vis.

— Valurile lui Iruandika.

— E frumos.

— N-ar trebui să-l cînt, e cîntec al femeilor ! Dar, în această privință, Ihambéii au împrumutat de la mine o doză de ciudățenie. Am făcut o traducere liberă, în franceză, a cîntecului. Vrei s-o auzi ?

— Cu plăcere.

El își puse vîsla jos, și începu :

Valurile lui Iruandika
Duc piroga mea
Ité, Ité, nu mai ești aici,
Ai plecat departe, din brațele mele,
În ceața zorilor !

De două ori am văzut cum urcă
În spatele muntelui cele trei selene!
Acum, fără tine arde focul sacru,
Tu ai plecat pentru totdeauna,
În ceața zorilor!
Se spune că o fată din Keno
Ți-ar fi furat sufletul!
Antafaronto s-o aibă în pază!
Tu ai plecat în barca ta,
Vîslind repede!

Vei reveni totuși, eu știu,
Cu inima zdrobită de această himeră,
Dar am obosit de-atîta așteptare
Și am plecat, o să mă pierd
În ceața eternă!

— E un cîntec ihambé?

— Da, prietenii mei au suflet de poet. La drept vorbind, în textul original, nu este vorba despre inimă, ci de un organ care ar corespunde mai curînd cu splina noastră! Nu se știe cine l-a compus, nici cînd. A devenit un cîntec tradițional al femeii părăsite, sau al văduvei. Totuși nu pare să fie mai vechi de patru sute de ani, căci Ihambéii nu trăiau pe atunci în bazinul Iruandika, ci în Betsihanka. E adevărat că înlocuirea numelui e ușor de făcut și nu alterează ritmul.

— Vrei să mă înveți și pe mine?

— Nu aici. Nu ai dreptul. Că îl cînt eu, un bărbat, e de prost gust, dar în ceea ce te privește ,ar fi un sacrilegiu. Mai tîrziu, cînd vom fi revenit la Port Métal.

— Ce plictisitori pot fi acești Ihambéi cu obiceiurile lor!

— Dar ale tale, domnișoară? Ce părere ai de tabuul care, în toate reuniunile terestre, afectează subiectele serioase? Nu crezi că aș provoca scandal, la o eventuală recepție a tatălui dumitale, admițînd că m-ar invita, dacă aș chema în vreun colț pe unul din inginerii săi, să-i cer părerea despre o mină sau alta! Necioplitul care discută afaceri în afara biroului!

Ea rîse.

— Este adevărat ceea ce spui. De multe ori mi-am ascuns căscatul în timpul acestor serate.

— Vezi, nu ești cu totul pe dinafară! Nu-l iubesc pe tatăl dumitale, dar nu poți ajunge la poziția sa dacă nu ai inteligență, energie și darul de a vedea ceea ce este important și ce nu. Dar pentru tine, cuibul este acum făcut și ar trebui să te gîndești să-ți faci unul care să-ți aparțină!

— Și oare nu asta fac? Știi bine că sînt certată cu tatăl meu.

— Legea nu-i permite să te dezmoștenească cu mai mult de 75%. *Aurea mediocritas,* ar fi spus Horațiu.

— Pardon?

— Iartă-mă, mi s-a băgat latină pe gît, pe cînd eram copil. Asta se mai învață încă în liceele puțin arhaice, ca cel din Papeete! Așa că, din cînd în cînd, vei avea o avere destul de mare!

— Dar am dreptul s-o refuz!

— Vei avea curajul? Totuși eu văd în tine o forță care ar merita mai mult decît o viață sterilă pe un Pămînt suprapopulat.

— Se mai pot face totuși multe lucruri utile!

— Da, dar se fac foarte rar! Pe Pămînt procesul e încheiat, Stella! Oh, el are încă în față multe zile frumoase, în ciuda putregaului. Dar „privește-l! Se golește în fiecare zi de substanță creatoare! Noi colonii se stabilesc în fiecare an, unde pleacă cei puternici, spiritele libere!

— Credeam că te opui colonizării!

— Există lumi locuibile în care nu există nici o rasă inteligentă. Pe acelea trebuie să le cucerim.

— Atunci ce cauți aici?

— Nu cuceresc, studiez! Nu ar fi existat nici un inconvenient, ca pe Eldorado să existe o mică colonie fără scop comercial, ci dimpotrivă. Am putea învăța cîte ceva bun de la indigeni și i-am feri de prostii care i-ar putea costa scump. Dar nu trebuie să avem aici prea multă populație pămînteană permanentă. Iată de ce lupt, pe măsura micilor mele posibilități, contra tentativelor B.I.M.-ului de a obține carta lărgită. Ar însemna sfîrșitul oricărei posibilități de civilizație originală pe această planetă. *Enguété, Eenko?*

Marele Ihambé arăta cu mîna un promontoriu.

— *Imbiti téké!*

— O să poposim acolo, traduse Téraï. Las totdeauna pe Eenko să aleagă locul, cînd sîntem împreună. E planeta lui și o cunoaște mai bine decît mine.

Stella își strînse tremurînd eșarfa în jurul umerilor. Noaptea se lăsase peste rîu și aerul era răcoros și umed. Ihambéii înălțară repede două colibe din crengi, sub un copac cu flori mari, roșii. Focul lumina arbuștii de dincolo de cercul defrișat cu toporișca de Téraï. Indigenii dormeau deja într-unul dintre adăposturi, și doar Téraï și Laélé împărțeau veghea. Rîul creștea liniștit, cu un ușor clipocit, iar pe celălalt mal, Anthia, cea mai mare dintre selene, părea înfiptă într-un copac ascuțit și răsfrîngea asupra apelor, o potecă de solzi auriți. Din timp în timp, se auzea plescăitul unui animal acvatic, sau al vreunui pește care sărea. Téraï își întinse brațele lungi.

— Iată un lucru pe care Pămîntul nu ți-l mai poate oferi, Stella. O seară pe malul unui fluviu sălbatic!

— Te înșeli. Înafară de locurile primitive ale Amazonului sau Orinocului, am petrecut clipe asemănătoare în apropierea lacurilor americane sau canadiene.

— Bineînțeles, avînd la îndemînă o mașină, un elicopter și un radio. Și te întorceai acasă, convinsă că ai făcut o baie reconfortantă de sălbăticie. Odată, pe cînd aveam 18 ani, am crezut că am găsit o insulă pustie pierdută în arhipelagul Toubouaï. Am plecat într-acolo din Tahiti, într-o pirogă cu o prietenă de vîrsta mea. După trei zile, am auzit behăind un pick-up pe plajă! O mulțime de turiști — americani, francezi sau suedezi, nu mai îmi amintesc prea bine, au debarcat dintr-un hidroavion. Aici e altceva. Am putea dispărea fără ca cineva să afle vreodată de soarta noastră. Teoretic sîntem încă pe teritoriul Ihambé, nu trecem frontiera decît mîine, după ce depășim defileul care taie lanțul Munților Hétio. Dar niciodată nu vine nimeni în această regiune. Ei, dar asta ce mai e?

VIGREL 90

O gigantică siluetă neagră apăruse în cercul de lumină. Înalt de patru metri, animalul amintea de elefant, cu urechi mici, ciulite, și două trompe din care ieșeau sunete metalice. Téraï smulse din foc o creangă aprinsă, o agită sub capul patrupedului, care o zdrobi sub greutatea sa și începu să zbiere înfricoșat, înainte de a o lua la fugă, într-un zgomot infernal de crengi călcate. Téraï se liniști repede.

— Nu te temi deci de nimic ?

— Ba da, de păianjeni și de fetele bătrîne, în special cele din Armata Salvării. Dar am fost curajos : biștarul nu e periculos decît în perioada rutului.

— Asta se numește biștar ?

— Da, *Biștar gigas* Laprade. Kenoatii îi folosesc, cum folosim noi elefanții. Eu am botezat această fiară, după un vechi roman de anticipație american, găsit la un Chinez din Papeete și unde se găsea un animal care se aseamănă în mod curios cu animalul care l-ai văzut. Dar e timpul să dormim. Și pentru ca să nu te temi de mine, Laélé va dormi cu noi.

Partea a doua

PARAZIȚII LEULUI

Capitolul I

IMPERIUL KÉNO

La cotul rîului, orașul apăru imediat, adunînd între zidurile roșii un mănunchi de case cocoțate pe coline și care dominau cu siluetele piramidale un templu și palatul împăratului. Încă din ajun pirogile se încrucișaseră cu bărcile de pescari Keno, oameni scunzi, cu pielea închisă și părul scurt ca o perie. Téraï încercase o conversație cu doi sau trei în limba lor, dar nu primise răspuns decît scurte silabe. Apoi, cîmpurile cultivate luaseră locul savanei.

Ei acostară aproape și își legară ambarcațiile. Între cheiuri și fortificațiile prevăzute cu o poartă păzită de două tunuri, se întindea o piață goală unde circulau căruțe pline cu pește, cu pietre sau argilă, trase de patrupezi puternici, lipsiți de coarne. Téraï își potrivi sacul pe spate, își puse arma în bandulieră și înaintă, urmat de Stella și Ihambéi, părînd încă și mai uriaș în preajma orășenilor, dintre care prea puțini ajungeau la umărul său. Cum se apropiau de poarta cu canaturi masive de lemn fixate în bronz, își făcură apariția soldați cu căști și armură. Téraï se îndreptă spre ei, făcînd semn camarazilor săi să îl aștepte. Conversația fu lungă și Stella văzînd că Eenko și tovarășii săi își pregătiseră pe furiș armele își luă carabina. Geologul reveni în sfîrșit.

— Complicații ! Se pare că nu se mai pătrunde ca pînă acum în Kintan. Am cerut să vorbesc cu șeful gărzii de la poartă, Ophi-Tika, care mi-e prieten vechi. Dar acest lucru îmi confirmă informațiile date de Ohémi, și nu-mi place deloc !

Pe cînd așteptau, Stella examină și fotografie zidurile. Înalte de zece metri, terminate cu turnuri pătrate, totul măsurînd aproape treizeci de metri, ele fuseseră construite în blocuri de lavă roșie, foarte sumar cioplite, lipite cu un mortar roz.

— Cîți locuitori ?

— După cîte știu eu, aproximativ cinci sute de mii.

— Cinci sute de mii !

— Imperiul Keno este vast și se întinde pînă la mare. Capitala este atît de excentrică, pentru că împărații au vrut totdeauna să fie aproape de munții Hétio, munții sacri.

— Oricum, cinci sute de mii !

— Babilonul număra mult mai mulți ! Iată-l pe Ophti-Tika. Vreau să-i vorbesc între patru ochi.

Ofițerul se apropia. Un uriaș față de concetățenii săi, în armura de bronz șlefuit strălucind în soare, cu fața spînă și osoasă, luminată de surîs. Îl salută pe Téraï cu sabia. De această dată conversația fu scurtă, și ei trecură pe sub poarta cea mare, încadrați de soldați care le croiau drum prin mulțime.

Odată trecuți pe poartă, ajunseră direct în oraș : un bulevard circular, larg de vreo zece metri, se întindea de-a lungul zidurilor, din care plecau o mulțime de străzi întortocheate, pavate cu pietre ascuțite și alunecoase care se îndreptau spre inima cetății. Casele, cu două, trei etaje, construite din lemn și chirpici, cu fundație de piatră, își uneau copertinele deasupra străduțelor, transformîndu-le în tuneluri întunecoase și înguste. Un canal central servea de colector, dar mirosul era totuși suportabil. Stella înțelesese motivul, văzînd cum merge un șuvoi rapid.

— Da, spuse Téraï, ei utilizează o sursă intermitentă pentru curățirea centrului. E interzis să arunci în canal ceva care ar putea să-l înfunde.

Pe scîndurile servind de tejghele, așezate pe pervazul ferestrelor în arc de cerc, negustorii etalau produse de băcănie, obiecte din piatră, lemn, aramă sau bronz, bijuterii primitive, de multe ori frumoase, ornamentate cu superbe cristale sau minerale, tăiate cu stîngăcie. În semiîntunericul din spatele prăvăliilor în care străbătea lumina slabă și gălbuie a lămpilor cu ulei, care erau necesare și în plină zi, mișuna o viață obscură, femeile cu treburile lor, copii jucîndu-se sau plîngînd și nelipsiții „puchis“, mici patrupezi care țineau locul cîinilor. Negustorii își prezentau marfa cu strigăte răgușite, cumpărătorii discutau cu voce tare și de la unul dintre etaje se auzea un scîrțîit de instrument care acompania vreun cîntăreț. Soldații escortei mergeau înainte respingînd cu fermitate cetățenii, dar fără brutalitate inutilă, cu coada lăncilor. Nimeni nu se formaliza, și Stella avu impresia că era o civilizație primitivă, dar cumsecade. Strada urca, prăvăliile deveneau din ce în ce mai mari, mai bine luminate, și brusc ieșiră într-un alt bulevard, mai larg ca primul, și care de cealaltă parte avea o altă incintă mai joasă. În spatele acesteia răsăreau vîrfurile copacilor înalți.

ViGREL
90

— Acum am străbătut cartierul popular, sau mai curînd cercul popular, spuse Téraï. Strîmtoarea străzilor este voită, ea facilitează apărarea, în cazul cînd dușmanul ar ajunge să pătrundă în oraș, ceea ce s-a mai întîmplat de cinci ori în istoria sa.

— Dar asta favorizează și incendiile.

— Casele sînt construite din lemn de „gau", aproape incombustibil. Totuși uneori ele ard, dar focul nu se extinde prea mult, grație serviciului de pompieri care este foarte bine organizat.

Traversară cea de-a doua incintă printr-o poartă fortificată. Escorta îi părăsi, afară de căpitan. Stella scoase un strigăt de surpriză : orașul interior era complet diferit de celălalt, bulevarde largi, perpendiculare, îl tăiau în dreptunghiuri de verdeață, în mijlocul cărora se înălțau case de piatră joase și lungi, cu un peristil de coloane grațioase. Contrastul era atît de izbitor, încît nu se putu abține să spună : în sfîrșit, civilizație !

Téraï se întoarse cu un surîs ironic pe buze :

— Da, civilizație. Dar știi cu ce preț ? Acela al sclaviei ! Acest lux, în această societate care ignoră oricare altă sursă de energie în afara muncii brațelor, nu se poate sprijini decît pe ea. De altfel nu este prea dură și sclavii sînt relativ bine tratați. Sau erau...

— Ce vrei să spui cum erau ?...

— Am să-ți povestesc. Lasă-mă să-i vorbesc bătrînului Ophti.

Se angajă din nou într-o conversație aprinsă cu căpitanul. Laélé se apropie de Stella.

— Loc rău ! Închis !

— N-ai mai fost niciodată aici, Laélé ?

— Nu. Téraï de multe ori. Eu nu.

— De ce ?

— Pentru că nu se ivise ocazia, domnișoară, interveni geologul. Și încep să mă întreb dacă am făcut bine că v-am adus, și pe una și pe alta.

— De ce te temi ?

— Nu prea știu. Dar au avut loc schimbări ciudate de la ultima mea vizită la Kintan. O să-ți spun mai tîrziu. Iată casa mea.

Arătă pe o movilă o somptuoasă locuință de piatră roșie în stilul dominant al orașului interior. Ei pătrunseră în parc, printr-o poartă arcuită, iar Stella remarcă zidurile groase și înalte.

— O adevărată fortăreață !

— Nu-ți vine să crezi !

Merseră de-a lungul unei alei ce ducea spre locuință, umbrită de arbori mari cu frunze de un verde închis. Un grup de Kénoați îi aștepta, femei și bărbați, exprimînd prin gesturi și îngenuncheri bucuria de a-l revedea pe Téraï.

— Sînt sclavii tăi ?

El se întoarse cu un licăr de furie în priviri.

— Eu nu am sclavi, domnișoară ! Erau sclavi înainte de a-i cumpăra eu. Acum sînt la fel de liberi ca dumneata sau ca mine !

El urcă cele șapte trepte, se întoarse spre micul grup, le vorbi, arătînd cînd pe Stella, cînd pe Laélé, cînd pe Ihambéi. Rămas puțin deoparte, căpitanul surîdea unei fete foarte frumoase. După cîteva strigăte de bucurie, Kénoații se împrăștiară.

— V-am prezentat, spuse Téraï, Laélé ca stăpîna casei, dumneata, domnișoară, drept o prințesă puternică a unei lumi îndepărtate Ténou-Sika !

Tînăra care zîmbise căpitanului se apropie.

— Ea se va ocupa în exclusivitate de tine, Stella. S-a născut la Port-Métal, înțelege și vorbește engleza. Te va conduce în apartamentul tău.

— Veniți, Alteță, spuse ea foarte clar.

Stella o urmă de-a lungul unui coridor cu dale de marmură, cu pereți de piatră albă ce adăposteau în nișe curioase statui umane sau animale, iar printr-o ușă din lemn negru pătrunse în camera care îi era destinată. Spațioasă, dreptunghiulară, se deschidea într-un atrium cu arteziană în mijloc. Un pat, cu picioare de lemn sculptate reprezentînd capete de animale, tapiserii multicolore decorînd pereții, o masă pătrată, două scaune și un covor gros formau întregul mobilier. Lîngă această cameră, o altă piesă mai mică oferea o piscină de cîțiva metri pătrați, o oglindă mare de bronz șlefuit și un fel de coafor. Într-un fel de debara murală atîrnau veșminte Kénoate.

— Stăpînul speră să vă placă acest apartament. Dacă aveți nevoie de mine, bateți în acest gong.

— Rămîi, Ténou-Sika.

— Cum doriți, Alteță.

— Nu-mi spune așa, nu-mi place. Aș vrea să fac o baie. Aveți săpun ?

— Da, săpun venit de pe Pămînt. În această cutie roșie.

Ea se dezbrăcă și se aruncă în apa răcoroasă.

— De o săptămînă n-am mai avut o asemenea plăcere ! Nu te poți scălda în Iruandika.

— Ah, nu, stăpînă ! Sînt foarte mulți miluși și spiruși acolo.

— Spune-mi, Ténou... Pot să-ți zic așa ? Eu aparțin unui popor căruia nu-i plac numele prea lungi...

— Atunci spuneți-mi Sika.

— Spune-mi, Sika, ai fost scalvă ?

— Da ! Am fost capturată pe cînd eram foarte tînără într-un raid al bogalilor, bandiții colinelor de la Vest de Port-Métal și vîndută la piața din Tembeg-Ha. Din fericire, stăpînul meu nu era rău. N-am fost biciuită decît de două ori.

— Biciuită !

— Da, furasem sirop de tinda din bucătărie. Apoi stăpînul a murit și am fost vîndută din nou la o piață de sclavi de unde am ajuns la Kintan. Acolo, m-a cumpărat *Rossé Moutou*. Mi-a fost teamă, părea atît de mare și de temut ! Dar cum am ajuns în casa lui, m-a eliberat !

— Și ai rămas la el ?

— Părinții mei au fost uciși de bogali. La Port-Métal n-aș fi știut ce să fac. Aici sînt bine tratată și plătită.

— Și ceilalți camarazi sînt liberi ?

— Da, stăpînul nu vrea sclavi. El spune că e rău să vinzi oameni.

— Și tu ce crezi ?

— Mie mi-ar fi greu să-l contrazic ! Pe Terra sînt sclavi ?

— Dumnezeule, nu ! Au existat pe vremuri, cu foarte mult timp în urmă !

— Atunci Terra trebuie să fie o planetă bună, cu toate că stăpînului meu nu-i place. Dar el nu se poate înșela. Trebuie să existe acolo alte lucruri rele !

Stella rîse.

— Da, există. Și bune de asemenea. Îl admiri mult pe domnul Laprade, nu-i așa ?

— Nu este un om, stăpînă ! E un semi-zeu ! El poate ucide un războinic cu o lovitură de pumn ! Poate alerga mai repede ca oricare altul, poate duce greutăți de două ori mai mari ca propria lui greutate, el știe tot ! El...

— Este într-adevăr extraordinar. Și ce părere ai despre nevasta și prietenii săi ?

Sika păru că se teme.

— Pot să vorbesc deschis ? Stăpîna nu va spune nimic stăpînului ?

— Îți promit.

— Nu o cunosc pe stăpîna Laélé. Ceilalți..., ceilalți sînt sălbatici ! Oh, dar nu-l critic pe stăpîn ! El are printre ei o escortă de încredere. Aici, toată lumea se teme de Ihambéi.

— De ce ? Atacă imperiul Kéno ?

— Acum nu, de cînd stăpînul se află printre ei. Înainte, ardeau satele, ucideau bărbații, furau femeile ! Dar Kinfoușii, la nord, sînt și mai răi, bineînțeles ! Ei nu luptă cinstit, chiar dacă sînt mai numeroși.

— Și căpitanul căruia îi vorbeai ?

Tînăra Kénoată roși.

— Vrea să mă ia de soție.

— Și tu ?

— Aș vrea, dar nu îndrăznesc.

— De ce ?

— Dacă plec din serviciul stăpînului, nu vreau să rămîn la Kintan. Acum sînt multe lucruri rele aici. Iar Tika este obligat să rămînă pînă devine căpitan șef. Atunci va putea să comande o provincie la frontiera nordică și acolo îl urmez bucuroasă.

— Tocmai la acei groaznici Kinfouși ?

— Dar acum există aici lucruri grave. Atît timp cît stăpînul este aici, nu mă tem. Dar fără protecția sa, n-aș vrea să mai stau aici. Dacă vrea să vă povestească ce se petrece aici, o s-o facă.

— Și faptul că ai fost sclavă nu împiedică această căsătorie ?

— Nu. De ce ? M-am născut liberă și sînt liberă.

— Adevărat ! Sika, atunci îți doresc noroc. Ajută-mă să mă îmbrac.

— Dar nu mai puteți îmbrăca aceste haine, stăpînă, sînt murdare și rupte. Vă pot face altele, identice, dacă vreți, și-apoi am aici tot ce trebuie să vă îmbrăcați, dacă acceptați să purtați costumul nostru.

— Aveam destule schimburi! Dar cred că femeile umburus se distrează acum cu ele!

— Ați trecut prin ținutul umburu? Cu stăpînul?

— Da, și mi-am pierdut toate bagajele.

— Fără el v-ați fi pierdut viața! Iată ceva care vă va veni de minune.

Ea îi oferi Stellei o bucată lungă de țesătură fină de un verde pal pe care i-o înfășură în jurul corpului și o fixă cu cîteva ace de bronz.

— Dați-mi voie să vă pieptăn acum. Aveți părul ca aurul roșu! Aici nimeni n-are asemenea păr. De ce e atît de scurt?

— Așa e moda, la noi.

— Ce păcat! Aveți pielea atît de albă și sînteți și înaltă. De ce stăpînul nu v-a ales, în locul unei sălbatice?

Și tot vorbind, ea o coafa pe Stella, îi trecea peste obraz un ulei fin, cu slabă aromă de migdală.

— Iată! Sînteți cu mult mai frumoasă decît soția împăratului.

Ea se privi în oglindă. Drapajul țesăturii care-i înfășura corpul îi punea în valoare silueta, părul era răsucit în jurul capului și ea recunoscu atunci că, chiar într-o recepție la New York, ar fi avut prestanță. Sika îi trecu în jurul gîtului un colier de pietre verzi, în care ea recunoscu surprinsă smaralde prost tăiate, dar superbe.

— E un cadou din partea stăpînului.

— Nu pot accepta! Pietrele acestea fac o avere pe Pămînt!

— Și aici la fel, dar stăpînul este foarte bogat.

— Ești gata, Stella?

Vocea tunătoare a lui Téraï răsună din spatele ușii.

— Da, intră!

El fluiera și se înclină.

— Salut, prințesă barbară!

— Mulțumesc, dar nu pot primi cadoul tău.

— *No strings attached!* Nu-mi datorezi nimic pentru el.

— Dar e o nebunie...

— Deloc, eu am cîteva zeci de kilograme. Am avut noroc, acum trei ani, în munții Khounava. Un zăcămînt fantastic! Păcat că bijutierii indigeni sînt atît de prost dotați pentru tăierea lor. Levy și Jacobson, la New York, ți-l vor fasona cum trebuie. Vino să mîncăm, apoi am să-ți vorbesc.

Téraï desfășură pe masă un plan al Kintanului.

— Vezi Stella, peisajul se pretează foarte bine pentru apărare: între bucla lui Iruandika și cea a Komarei care se varsă în prima, în partea de jos a orașului, terenul formează o colină rotundă pe care este construit Kintanul, punctul culminant fiind ocupat de palatul împăratului. Partea restrînsă dintre cele două rîuri, a doua colină, alungită dinspre sud-sud-est spre nord-nord-vest, barează aproape în totalitate trecerea. Fortificațiile externe urmează cele două cursuri de apă, apoi ascaladează această colină dinspre Hratù. Vîrful său aplatizat constituie locul armelor, unde se desfășoară paradele armatei, iar la extremitatea sudică se află vechiul templu Béelba. Casa mea se află situată aici, jos, pe panta vestică.

— Tu ai construit acest palat minunat?

— Nu, l-am cumpărat de la prințul Sofan, nepotul fostului Împărat. După cum vezi, Kintamul e ușor de apărat. Kénoății sau cum spun ei înșiși, Kénoaba, sînt un popor paradoxal: posedă o excelentă armată, bine antrenată și bine comandată, abili ingineri militari, dar care ca războinici nu fac două parale! În esență ei sînt negustori, agricultori și artizani.

— Ce organizare socială au?

— Clasică. Împăratul, nobilii, sau mai curînd șefii, pentru că nu există o nobilime veritabilă, preoții, negustorii, soldații, meșteșugarii, cultivatorii și apoi sclavii. Asta în ordinea priorității.

— Religia?

— Politeism moderat. Mulți zei, dar numai doi importanți: Klon, zeul celest, zeul fulgerului, al vîntului, al ploii etc... și Béelba zeița pămîntului ,a apelor, a fecundității animale și vegetale. Bineînțeles, preoții celor doi zei nu se iubesc deloc. De altfel, eu bănuiesc aici un fel de sincretism între o antică religie toniană indigenă și o religie altădată războinică, a invadatorilor, dar asta datează cu siguranță de multă vreme. Eu sînt, sau mai curînd eram, în relații bune cu ambele clanuri. Dar se pare că adepții lui Béelba se răscoală. Se spune că ei l-au asasinat pe bătrînul împărat pentru a asigura tronul nepotului său Oïgotan, fratele lui Sofan care a construit casa în care ne aflăm. Îl cunosc pe Oïgotan și nu-mi place deloc. Și în sfîrșit, un lucru și mai grav, ei ar fi reformat cultul, reintroducînd sacrificii sîngeroase. Asta mă neliniștește. E așa de puțin conform cu mentalitatea actuală a Kénoaților încît sînt aproape sigur că există în joc influențe din afară!

— Ce vrei să spui?

— Anul trecut, după plecarea mea au avut loc primele sacrificii: omenești! Ca din întîmplare, sorții au căzut pe familiile fidele acelei politici vechi, aceea a împăratului asasinat: fără război, fără cuceriri. Reforma vechiului cult a fost însoțită de miracole, după cîte mi-a spus Ophti-Tika. Eu personal nu cred în miracole, ci doar în cele care ar putea fi produse de o știință avansată.

— Și pe cine bănuiești?

El nu răspunse imediat, scrutînd-o gînditor.

— Ești într-adevăr ceea ce pretinzi, Stella? spuse după un timp.

— Cum?

— Ești într-adevăr o simplă ziaristă?

— Dar ce-aș putea fi altceva?

— Ochii și urechile B.I.M.-ului, spuse el cu brutalitate.

— Ești un om imposibil! Ți-am spus doar că sînt certată cu tatăl meu, că m-a alungat...

— Eh! Asta spuneau ziarele. Dar un om cu puterea lui Henderson poate cumpăra ziarele.

— Atunci cum aș putea să-ți dovedesc?

Téraï surîse ironic.

— Foarte ușor! Pînă la cearta dintre voi, ai fost mîna dreaptă a tatălui tău. Mă poți informa deci despre proiectele sale, în ceea ce privește Eldorado.

— Îmi cer să-l trădez ?

— Dacă te-ai izgonit cu adevărat...

— Nu-mi trădez foștii prieteni, cu atît mai mult familia !

— Și actualii prieteni ?

— Eu îmi aleg singură prietenii !

— Ceea ce înseamnă că eu nu fac parte dintre ei ? Pentru mine puțin îmi pasă. Dar pentru această lume și pentru prietenii mei îmi pasă ! Există în această bruscă reformă religioasă, în această sinistră trecere, într-un an, de la ofranda fructelor la sacrificii omenești, ceva inexplicabil. Ca și cum o putere ocultă ar vrea, pentru scopuri personale, să transforme pașnicul imperiu Kénoat într-o putere sîngeroasă și expansionistă. Aceeași forță ascunsă care distribuie puști Umburusilor ! Oh, nu te nelinişti, o voi găsi. Sau poate ești convinsă că oamenii voștri de la Port-Métal sînt stăpînii acestei planete ? Ei de-abia controlează cîțiva kilometri pătrați. Aș putea să-i mătur în cîteva zile dacă ar fi necesar. Și eu aș putea să distribui arme. Dar nu voi fi niciodată atît de ticălos să propag o religie care prin miracole trucate să-și cîștige adepții cu sutele, ca aici ,la Kintan !

— Te asigur că nu știu nimic despre această problemă !

— Aș vrea s-o cred. Dar asta nu înseamnă că nu cunoști nimic din proiectele B.I.M.-ului. Să-ți spun eu care sînt ! Și să-mi răspunzi dacă am ghicit bine. Nu e prea greu. Cunoști originea B.I.M.-ului. Înainte de unificare, în 2001, Biroul Internațional al Metalelor se constituia sub egida Națiunilor Unite pentru a repartiza în mod echitabil bogățiile minerale, în același timp cu Biroul Cerealelor, etc... Cînd s-a constituit Guvernul mondial, în mod natural B.I.M.-ul devenit biroul minelor, iar cînd planetele sistemului solar au fost cucerite, minele depinseră de asemenea de ei. În 2070 avu loc prima expediție interstelară. Directorul de atunci, Dupond, supuse la vot decretul de extindere la planetele extrasolare. Toată lumea îl ironiză atunci. Cum să importi mineral din alte sisteme ? Efectiv, pînă în 2123, prețul de cost ar fi fost în afara legii. Dar tot atunci Larssen inventă transmițătorul subspațial de materie. Inutil însă pentru colonizare : nimic organizat, om, animal, viețuitoare sau mașină nu-l poate utiliza fiindcă, la recepționer totul ajunge sub formă de pudră amorfă, dar cel mai perfect instrument colonial deoarece colonia poate exporta materiile prime la prețuri scăzute și nu poate importa produse manufacturate decît prin astronave, ceea ce o împiedică să ființeze industrii rivale, aducînd astfel mașini. Știi de asemenea cum bunicul tău, Thor Henderson, puse monopol pe B.I.M. Mai știi cum, prin corupție, îl numi pe fiul său succesor. Apoi B.I.M. a devenit adevărata forță, aproape adevăratul guvern al Pămîntului. S-a justificat colonizarea planetelor, chiar locuite, povestindu-se poporului că minele terestre sînt secătuite. Dumnezeule, B.I.M.-ul a avut chiar tupeul să ridice o statuie la Osborn ! Teoretic, nu este decît un birou de guvernămînt federal, practic însă el are în mînă toate minele, toate topitoriile și cea mai mare parte a industriei metalurgice ! Și ce s-a întîmplat cu Tom Duskin, chimistul care descoperise un plastic capabil să înlocuiască metalele ușoare în aproape toate aplicațiile lor ? Sinucis după ce a ars toate notițele, he ?

— Dacă poporul ar judeca B.I.M.-ul nefast, ar putea...

— Poporul! Tu îmi vorbești de popor! Dar poporul nu mai există! E îndopat cu propagandă pînă în măduva oaselor, prin radio, prin ziare, prin tridimensional! De ce și-ar face poporul probleme? I se dau frumoase jucării, mașini suflate cu crom și aurite inutil! Elicoptere de titan! Mașini de spălat placate cu argint! Trebuie să meargă strună uzinele, nu? Și-atunci, dacă asta înseamnă o planetă în plus masacrată, ce-i pasă lui? Sălbaticii doar trebuie civilizați, nu? De altfel, nu sînt oameni!

— Există planete protejate!

— Da, protejate de B.U.X., de Biroul de Xenologie. Dar numărul lor este de unu la sută. Totuși e o treabă bună și trebuie să-mi scot pălăria! Cincisprezece crucișătoare jalnice pentru cartografierea galaxiei, contactul cu rasele neumane, încercarea de a împiedica o exploatare prea nerușinată a cosmosului! Și după cum anunță ziarul pe care îl reprezinți ,ei întîrzie extinderea civilizației pentru păstrarea terenurilor de studiu la dispoziția cîtorva savanți pe jumătate nebuni! Într-o bună zi, vom da peste o rasă puternică, o rasă care ea însăși va fi posesoare de nave spațiale! Poate că ei ne supraveghează deja, fără știrea noastră. Cosmosul este infinit și ar fi o înfumurare, nu crezi, să gîndim că noi sîntem rasa aleasă, dacă există vreuna! Ce mutră vom face în ziua primei întîlniri de acest fel! Iată ce pacifiști sîntem! Iată ce am făcut!

— Ce ai vrea să-ți spun? Că ai dreptate? Și cine-ți garantează că rasa asta, dacă ea există, este pașnică? Poate am fi fericiți să avem la spate puterea creată de B.I.M.!

— Și fără aliați? Ce crezi că vor face Thikanienii, de exemplu? Eu unul știu: o să ne dea un picior în spate, bucuroși!

— Atunci ar trebui să-i zdrobim cît mai avem posibilitatea.

— Încîntător! Ca și pe Indieni, nu? Numai că pe aceștia i-ați scăpat: nu mai există albi puri în Mexic sau America de Sud! Dar începusem să-ți povestesc ce vrea B.I.M.-ul: carta deschisă! Au mai încercat, dar au dat greș în fața parlamentului mondial. Sînt puține șanse de reușită, iar cea mai mare ar fi ca forța conducătoare din Eldorado să ceară ea însăși alianța terestră. În prezent nu există forță conducătoare, dar ea este în fașă, în imperiul Kéno. Nenorocirea e că n-are chef să ia amploare. Și pentru ca această situație să nu dureze le trebuie un alt sînge în vine! Trebuie ajutați, schimbată mentalitatea statică, trebuie civilizați în sfîrșit! Și acționat în așa fel ca totul să fie în mîinile lor. Ce ar zice parlamentul mondial și drăguța opinie publică dacă s-ar afla pe Pămînt că aici se practică sacrificii omenești? Căci de această dată se va ține cont de asemănarea fizică între indigeni și noi. Dacă tu pierzi, eu cîștig. Dacă protestezi, ți se închide gura și pînă la urmă tot ești jefuit! Și dacă lucrurile scapă de sub control, ei bine, se va interveni pentru a se pune capăt războaielor dintre Ihambéi și Umburus, sau între vînătorii sălbatici și pașnicii țărani din Kéno! Nu-i așa, domnișoară Henderson?

— Te asigur că tatăl meu nu mi-a vorbit niciodată de asemenea proiecte! Și chiar dacă ar fi așa, ce ai putea face?

El zîmbi.

— Asta nu-ți voi spune. Fiecare cu familia lui! Nu-ți voi dezvălui planurile mele!

— Haide, Téraï, să fim serioși. Ești un om extraordinar, recunosc, dar nu te poți opune unei planete întregi ! Există și adevăr în ceea ce spui, și eu regret dispariția civilizațiilor primitive care ar fi putut evolua spre ceva frumos și bun... sau la fel de bine spre hidoșenie și răutate. Poate, într-adevăr, Pămîntul a ales un drum greșit ! Dar nu poți schimba nimic. Și tu ești Pămîntean, la rîndu-ți ! Dacă Terra ar fi atacată de rasa a cărei existență o bănuiești, ai lupta și tu pentru ea !

— Probabil, într-adevăr. Totul ar depinde de circumstanțe. Dar să lăsăm ipotezele : spune-i lui Henderson, cînd îl vei întîlni, că îi cunosc sau îi ghicesc planurile și că mă voi opune pe toate căile. Acum am terminat. Nu știu dacă lucrezi pentru B.I.M. sau pentru ziar, și nici nu-mi pasă. În ceea ce mă privește, nu-mi poți face nici un rău. Dacă vrei să te însoțesc mai departe prin această lume, cu atît mai bine ! Dacă vrei să te întorci chiar acum la Port-Métal, pot face apel prin radio și mîine va veni un elicopter să te ia. Am spus ce am avut de spus.

Se prăbuși în fotoliul de lemn care scîrții sub greutatea sa și o observă cu pleoapele pe jumătate închise, zîmbind amuzat.

— N-am de ales, spuse ea iritată. Sînt plătită să fac un reportaj.

— Bine. Mîine luăm prînzul cu noul împărat. E curios să te vadă.

Masa se apropia de sfîrșit. În sala îngustă și lungă, ferestrele înalte aruncau lumini aurite, în care praful ridicat se vedea ca niște galaxii microscopice. De la locul său, Stella vedea toată masa de marmură neagră pe care coșurile cu fructe se aliniau multicolore și fețele convivilor stînd aplecați înainte, și conversînd într-o hărmălaie generală. Spre necazul ei, era așezată destul de departe de Téraï, aflat alături de oamenii importanți din imperiu. La stînga, un tînăr șef pălăvrăgea fără întrerupere, sub influența alcoolului, încercînd să fie curtenitor ,iar Sika, ghemuită în spatele ei, traducea îndulcind neroziile. Vecinul din dreapta o ignora ostentativ. Ea dădea semne de plictiseală. La început, tradiția barbară a dejunului o interesase, felurile de mîncare erau servite într-un mod atrăgător. Dar e greu de susținut o conversație cu ajutorul unui interpret, și mai ales cînd n-ai nimic de spus interlocutorilor.

Téraï era așezat față în față cu împăratul, un om scund, insignifiant, cu fața slabă și dură și vorbea aprins cu un bătrîn, care după spusele lui Sika era Obmii, mare preot al cultului religios din Klon, zeul protector al imperiului. Păreau să fie în relații foarte bune. Mai departe de ei, un bărbat încă tînăr, ascetic, nu-i slăbea din ochi. Era Bolor, marele preot al zeiței Béelba.

Împăratul se ridică și toate discuțiile încetară, atît de brusc încît liniștea brutală avu efectul unui tunet. Toți convivii, în picioare, înclinaseră capetele. Cînd după un minut și le ridicară, împăratul dispăruse. Téraï mai rămase un moment cu Obmii, apoi îl părăsi. Stella îl întîmpină.

— Te-a plăcut Maiestatea Sa Imperială Oïgotan, îi spuse el.

— M-a văzut de departe !

— Bucură-te ! Nici o femeie nu se apropie de el, în afară de favorite ! Ai putea să filmezi ?

— Da. Ce facem acum ?

— Ne întoarcem repede ! Am vești grave. Cheam-o pe Sika și urmează-mă.

Ea se îndreptă spre locul unde o aștepta Sika. Un om o atinse și ea recunoscu pe Bolor, cu capul plecat acoperit de gluga răsfrîntă peste frunte. El lăsă să-i scape bastonul, se aplecă să-l ridice și ea simți cum el îi strecurase ceva în botina dreaptă. Cu iuțeală se ridică și se îndepărtă cu pași repezi. Ea observă repede, între gleznă și cizmă, ceva alb, ca o hîrtie împăturită. Fu cît pe-aci s-o scoată, dar realiză imediat că dacă Bolor recursese la acest truc într-adevăr existau probleme grave și dorea să citească singură biletul. Înfrînîndu-și curiozitatea, chemă servitoarea și plecară.

Téraï părea grăbit și mergea înainte supraveghind și pîndind mulțimea în stînga și dreapta lor. Nu era înarmat — nimeni nu purta arme, în afară de gărzile din incinta palatului — și avea un aer neliniștit. Ea îl auzi respirînd ușurat, cînd, la poartă, căpitanul care era de pază îi înapoie revolverul și cuțitul de vînătoare. El verifică cu grijă încărcătorul înainte de a-și introduce arma în teacă.

— De ce te temi ?

— Îți voi spune mai tîrziu ! Să mergem, repede ! Să ajungem acasă !

În românește de Anca OBROCEA

(Continuare în numărul viitor)

Revista presei SF

Considerăm că într-o țară cu adevărat liberă explozia SF-ului e inerentă. În aceste condiții este necesar un ghid al aparițiilor la zi, astfel încît cititorul specializat să-și poată orienta lecturile.

Iată, într-o ordine aproximativ cronologică, aparițiile de după Revoluție.

• „ORION" (nr. 1/1990, serie nouă) — literatură și artă științifico-fantastică, supliment al caietului program al Teatrului Liric ; 32 de pagini format A 4, — 10 lei. *Adresa :* c.p. 647, Craiova. *Redactori :* Mihai Duțescu, Dragoș Vasilescu. *Conține proze și articole de :* Dănuț Ungureanu, Gregg Chamberlain, Cristian Lăzărescu, Dragoș Vasilescu, Mircea Liviu Goga, Liuben Dilov, Ion Ilie Iosif, Victor Martin, Constantina Paligora, Gustav Wahl, Dodo Niță. *Desene și B.D.-uri de :* Marian Mirescu, Sorin Anghel, Radu Marian, Bilal, Florin Diloiu.

• „LA ORIZONT ACEASTĂ CONSTELAȚIE" — Editura „Albatros", București, 1990 ; 256 pag. — 12 lei. *Antologie de texte ale tinerilor autori redactată și alcătuită de Lucian Hanu. Copertă color de* Dan Stanciu. *Cuprinde povestiri de :* Ruxandra Adrian Ceciu, Ovidiu Bufnilă, Mihnea Columbeanu, Constantin Cozmiuc, Dorin Davideanu, Dan D. Farcaș, Bogdan Ficeac, Silviu Genescu, Ștefan Ghidoveanu, Györffy György, Răzvan Haritonovici, Oswald Hörer, Cătălin Ionescu, Bogdan Ivan, Cristian Lăzărescu, Marcel Luca, Cornel Marandiuc, Lucian Merișca, Maria Nicolae-Dumitrescu, Mirela Paciugă, Viorel Pîrligras, Ștefan Sgandar, Cristian Mihail Teodorescu, Dănuț Ungureanu.

• „STAR TRAFIC" (nr. 1/1990) — Revista Asociației Creatorilor de Science Fiction ; 12 pagini format A 3 — 6 lei, *redactată de :* Victoria Ceràceanu, Ion Ilie Iosif, Ioan Lascu, Alexandru Mironov. *Adresa* redacției : Calea București bl. M 16, sc. A, et. 2, ap. 5, Craiova. *Proze și articole de :* Ioan Pătrașcu, Ion Ilie Iosif, Titus Filipaș, Ioan Lascu, Cristina Diloiu, Barry Maltzberg, Alexandru Mironov, Natașa Dimitrova, Florin Mehedințeanu, Liviu Paciugă, Mihai Cranta, V. Bahnov, Liuben Dilov, Marius

Stătescu, Dorin Davideanu, Dragoș Cristian Cerăceanu, I. P. Andrevon, Radu Honga, Mircea Cotârță, Nicolae Constantinescu, Victor Martin, Emanuil Ivanov, Arthur Bloch. *Desene de* Iulian Mirea, Marius Ghergu.

• „ANATOMIA UNEI SECUNDE" — antologie, editura „Facla", Timișoara, 1990 ; 224 pag. — 11,50 lei. „Anticipația, ecluza Timișoara" — introducere de Cornel Ungureanu. *Conține lucrări de :* Dușan Baiski, Constantin Cozmiuc, Dorin Davideanu, Silviu Genescu, Lucian Ionică, Marcel Luca, Alexandru Pecicov, Ovidiu Pecican, Cornel Secu.

• „ALFA" (nr. 1/1990) ; 32 de pagini format A 5 — 10 lei. *Adresa :* 2252, Codlea, jud. Brașov, căs. poștală nr. 43. *Redactată de :* Sergiu Someșan, Marin Dumitriu, Marius Buhociu, Felicia Bruja, Vasile Negruți, Aurel Păduraru, Maria-Ioana Someșan. *Coperta de* Valeria Opriș. *Texte de :* Robert Sheckley (trad. de Iacob Mînza), James Gunn (trad. de Radu Gîrbacea), Herbert W. Franke, Mircea Popa, Sergiu Someșan.

• „FEBRA" (nr. 1/1990) — fascicola 1 a romanului lui Serge Brussolo ; 32 de pag. format A 5 — 10 lei. *Editat și tradus de* Sorin Ștefănescu. *Copertă și ilustrație* de Maria Nicolaev-Ungureanu.

• „ANTICIPAȚIA" — Colecția Povestirilor Științifico-Fantastice, Nr. 467, serie nouă ; 32 de pagini — 5 lei, *editată de revista* „Știință și tehnică". *Cuprinde texte de :* Adrian Ionescu, Ray Bradbury, Dănuț Ungureanu, Arthur C. Clarke (trad. de Mihai Pavelescu). *Desene și copertă : Emil Bogos.*

• ...și, bineînțeles, revista „467" — Colecția romanelor SF, aici de față, ajunsă, iată !, la al treilea număr.

I. P. „OLTENIA" — C-da 121/1990

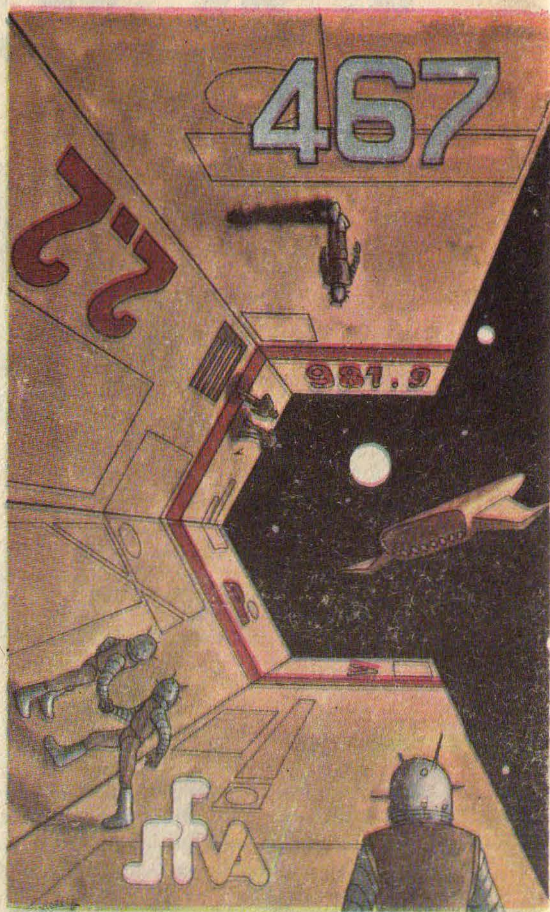
NOTA REDACŢIEI

În urma unor scrisori primite precizăm că „467" – Colecţia Romanelor SF-NU are legătură cu colecţia „ Anticipaţia", editată de revista „Ştiinţă şi tehnica", care se doreşte continuatoarea vechii colecţii a povestirilor SF.

Am ales ca titlu al colecţiei noastre legendarul număr 467 pe care l-am aşteptat cu toţii timp de 16 ani.

Ne cerem scuze pe această cale cititorilor care au înţeles altfel. Cei care s-au înşelat vor avea plăcuta surpriză să constate că, de fapt, nu s-au înşelat.

Stella Henderson, o zeiță cu două fețe?
Imperiul Keno în primejdie?
Teraï Laprade intră în acțiune!

NU PIERDEȚI NUMĂRUL URMĂTOR AL COLECȚIEI ROMANELOR SF!

Lei 5